

KERESZTÉNYEK ÉS MUSZLIMOK

A legutóbbi hónapokban felerősödtek azok a hangok, amelyek a nyugati, euro-amerikai világban az iszlámnak mint vallásnak az elvakult és fanatikus kereszténygyűlölettel és a terrorizmussal való azonosítását sugallják, félelmet, bizonytalanságot, ellenérzéseket gerjesztve a média által könnyen megvezethető, a migránsok beözönlése miatt amúgy is összezavarodott emberekben. A nyugati világ lánglelkű, mostanában keresztény gyökerű kultúránkért oly látványosan aggódó megmondóembereivel csak az a baj, hogy korábban ők vétőzték ki az Európai Unió alkotmányából a keresztény gyökerekre való hivatkozást.

Szöveg - Horváth Pál

♦ Ők háborodtak fel a tantermi falakon függő keresztiken, ők voltak azok, akik azon mesterkedtek, hogy tűnjenek el a karácsonyfák, a betlehemek az európai városok közttereiről. Most meg keresztény kultúránkat féltik a muszlim veszedelmektől, már-már vallásháborút vizionálva, miközben fenn hirdetik tovább multikulturalizmusról, toleranciáról, világnézeti semlegességről, a liberális demokrácia globalizációjáról szőtt álmait. Való igaz, hogy az emberek bizonytalanok és félnek, erre pedig jól rátelepülhet a felek mindegyikét fogva tartó, mesterségesen gerjesztett muszlim- és keresztényellenesség. Ennek valóban vannak okai, előzményei a két nagy, sok tekintetben közös töről fakadó világvallás múltjában. A közöttük felszított gyűlölet fenntartása azonban nem e két, az emberiség felét kitevő világvallás hitelveinek összeegyeztethetlenségéből, mai missziós versengésükből vagy korábbi, saját hitük elveitől többnyire idegen összeütközéseiből következik, hanem globális politikai és gazdasági érdekeket szolgál. Ezeknek pedig semmi köze a hit és meggyőződés világához. Az iszlámot és a kereszténységet ki- és felhasználni akaró harmadik erő világában mindkét vallás híveinek manipulálásán, értékrendjének, szellemi-erkölcsi erejének lerombolásán fáradozik, azt a jól bevált módszert használva, hogy egymás ellen uszítja Jézus és Mohamed követőit. Kihasznlja azt, hogy e két nagy vallás mindegyike szükségképpen az isteni kinyilatkoztatás és üzenet, az abban foglalt igazság egyedüli birtokosának önmagát tekinti, a másik félre tehát csak jószándékú, ám tévedésben élő testvére, vagy ahogy a Korán mondja, tévelygőre tekint.

Jézus valóságos istenségét, a megtestesülést és a megváltás misztériumát vagy a Szentháromság tanát a muszlim és a zsidó hit tekintheti elfogadhatatlannak, a keresztény számára lehet merőben idegen az, amit az iszlám Mohamed prófétái küldetéséről vall, dogmatikai viták azonban nem lehetnek, a múltban sem lehettek volna alapjai a felek közötti véres ellenségeskedésnek és gyűlöletnek. Az egyetlen Istenben hívő vallások közös belső természetéből a lelki üresség világa elleni összefogásnak kellene kialakulnia. Egy hiteles iszlámból vagy egy hiteles kereszténységből az egymással mély rokonságban álló lelki-erkölcsi útmutatások szintjén nem a másik iránti gyűlöletnek, hanem a megbékélésnek, a közös értékek keresésének és a közös ellenség, a hitelenségnek kellene következnie.

A Korán 5. szúrája így fogalmaz: *„A szeretetben legközelebbinek, azokkal szemben, akik hisznek, pedig azokat találod, akik azt mondják: 'Mi keresztények vagyunk', és mintegy erre válaszul a keresztények nevében a II. Vatikáni Zsinat Nostra Aetate kezdetű nyilatkozata, amikor azt mondja, hogy 'az egyház nagybecsüléssel tekint a muzulmánokra. Ők az élő és létező egyetlen Istent imádják, a könyörülőt és mindenhatót, a mennynek és földnek teremtőjét, aki szólt az emberekhez.'"* Ebben a szellemben volna ma különösen érdemes tudatosítanunk és a muszlim világnak is megüzennünk, hogy nem a kereszténység és az iszlám áll szemben egymással, nem vallásaink jelentenek veszedelmet a másiknak, okoznak nehezen gyógyuló sebeket. Nem eshetünk bele abba a csapdába, hogy elhisszük, az iszlám nem más, mint vérgőzös barbárság, terrorizmus, szálnalmas

Kép - Profimedia - Red Dot

maradiság, ahogy nekik sem szabadna elhinniük, hogy az általuk gyűlölt Nyugat, gyarmatosítással, gazdagsággal, gazdasági erőfölénnyel, békefenntartással, bombázással, a jóléti és fogyasztói szemlélet mohóságával, erkölcsi szétesettségével, morális szabadelvűségével azonos volna a kereszténységgel. Tisztázni kellene, a muszlim világban is tudatosítani, hogy önjelölt harcos védelmezőinek szólami ellenében ma a nyugat nem keresztény és a kereszténység nem a nyugat. Ugyanúgy, ahogy az öngyilkos merénylő, a fanatikus iszlamista sem a Próféta hitének hiteles képviselője, hanem olyan ideológiai manipulációk, politikai érdekek és ordas indulatok játékszere, amelyeknek célja Krisztus és a Próféta hitének egyidejű lejáratása, lerombolása.

Ez persze mőfőlelett nehéz, hiszen a muszlim társadalmakban a vallás ma is a mindennapi élet, a politika, a jog, a kultúra, a mindennapok szervező elve, a közösségi identitásnak a nemzeti hovatartozást is felülíró hordozója. A Próféta hitének őszinte és jó szándékú követői számára érthetetlen egy olyan nyugati, szekuláris élet és gondolkodás, amelyben a hit, a vallás az emberek kénye-kedve szerint választható vagy éppen elvethető világszemlélet, világnézet, hogy a mi régióinkban a politika, a jog, a kultúra plurális és világi alapon szervezett, legitím meggyőződés a vallástalanság és a hitközöny, a vallási élet pedig csak egy az emberi elkötelezettségek, értékek sorában. Csak egy megújulni képes, a nyugati világot újraevangelizáló kereszténység képes felvenni a versenyt a mai iszlám misszionáló lendületével, szilárd önazonosságával, hogy egyszerre őrizze meg a muszlimokkal szembeni versenyképességét és párbeszédre való alkalmasságát. Ahhoz, hogy a vallási értékek világát lerombolni törekvő erők és eszmék feszültséget szító

hatása kiküszöbölhető legyen, nekünk, keresztényeknek is bizonyítanunk kell a muszlim közösség számára, hogy nem a kereszténység, hanem a tőle is idegen szekuláris, globális ideológiák és politikai erők az iszlám ellenségei, a szentnek nevezett háború terroristái és a terrorizmus elleni harc apostolai őket is, bennünket is csak eszköznek használnak. Ahhoz, hogy az ő háborújuk a fanatizmus, az embertelen fundamentalizmus, a keresztény és a muszlim világ közötti vallásháború álrüháját magára öltve lehetetlenné tegye a megbékélést a két vallás követői között, pedig az ott van Jézus és Mohamed tanításában, a Biblia és a Korán – sokak által félreértett, felremagyarázott, meghamisított – üzenetében. ♦

A II. Vatikáni Zsinat immár fél évszázados, de ma is nagyon időszerű megfogalmazása szerint „A századok folyamán sok nézeteltérés és ellenségeskedés támadt a keresztények és a muszlimok között. A Zsinat azonban arra buzdít valamennyiünket, hogy felejtjük el a múltat, és őszintén fáradozzunk egymás kölcsönös megértéséért. Közösén oltalmazzuk és fejlesszük valamennyi ember javára a társadalmi igazságosságot, meg az erkölcsi értékeket, a békét és a szabadságot.”

